

Regler, der gælder om den egentlige Fjernelse af Børn. Begærer Forældre, hvis Børn er under Forsorg i Henhold til Stk. 2, at faa Børnene hjem, og Udvalget anser dette for uforvarligt, maa det beslutte Fjernelse af Barnet i Henhold til Reglerne i Stk. 1, forsaavidt Betingelserne herfor er til Stede, under Iagttagelse af de særlige herfor gældende Regler. Forsørgerens Begæring om Udvalgets Bistand i Henhold til Stk. 2 behøver ikke at foreligge i en bestemt Form eller endog udtrykkelig udtalt; hvis en Forsørger pludselig bliver syg og ikke kan fremsætte saadan Begæring straks, maa det sociale Udvalg, naar det kommer til Kundskab om, at Børnene trænger til Hjælp, kunne tage Børnene under Forsorg i Henhold til Stk. 2 og senere faa Forsørgerens Tilslutning hertil.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til Værgeraadslovens § 34 og tilsigter dels at henlede de sociale Udvalgs Opmærksomhed paa, at Fjernelse for en kortere Tid ofte vil være tilstrækkelig, dels at give en lettere Adgang til at iværksætte Fjernelse for bestemt Tid, idet Sagen vel skal undersøges paa sædvanlig Maade, og kvalificeret Flertal udkræves til Beslutning herom, men Dommerens Medvirken er ikke nødvendig.

Den foreslaaede Affattelse betyder dels en Indskrænkning i den hidtil gældende Regel, idet der sættes en bestemt Tidsgrænse for saadanne Fjernelser, nemlig $\frac{1}{2}$ Aar, med Adgang til senere at forlænge den til ialt $\frac{3}{4}$ Aar, og dels en Udvidelse, idet Fjernelse for bestemt Tid ogsaa hjemles for de Tilfælde, i hvilke der foreligger betydelige Skoleforsømmelser fra et Barns Side, som skyldes *Forældrenes* Forhold, naar Anvendelsen af Skolemulkter ikke har hjulpet.

For at undgaa, at Bestemmelsen benyttes til at skyde Spørgsmaal om endelig Fjernelse ud i det uvisse, og for i det hele at hindre Misbrug af Bestemmelsen, jfr. at Dommerens Medvirken ikke kræves til Fjernelser af denne Art, foreslaas det i Stk. 5 fastsat, at naar endelig Fjernelse ved Sagens Behandling maa anses for nødvendig, skal saadan straks iværksættes, og Anvendelse af Fjernelse paa bestemt Tid er altsaa i saadanne Tilfælde ikke lovlig.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til Værgeraadslovens § 29, Stk. 1.

Raadsformand Garde ønsker, at ogsaa andre end den, der har Forældremyndigheden over Barnet, eller faktisk udøver

denne, kan indanke Fjernelsesbeslutninger for Landsnævnet for Børneforsorg, og foreslaar derfor, at Ordene »den, der faktisk udøver Forældremyndigheden« ændres til: »andre, hvem Afgørelsen angaar«. Som Begrundelse herfor anfører Raadsformanden, at andre Personer, f. Eks. en Slægtning, der ønsker at tage Barnet til sig, kan have en berettiget Interesse i at faa Udvalgets Afgørelse prøvet for højere Instans. Det vil være en urimelig Omvej om saaledes fornævnte Slægtning, der under Fjernelsesagens Behandling har fremsat Ønske om at faa Barnet overladt, skal afvente Udvalgets Beslutning, og derefter paany rette Henvendelse til Udvalget for i Henhold til Kap. VII § 3, Stk. 4, at kunne indanke Sagen for Landsnævnet. Den betalingspligtige Kommune kan muligt ogsaa i givet Tilfælde have en berettiget Interesse i Fjernelsens Prøvelse for højere Instans.

Flertallet kan ikke tiltræde denne Betragtning. Dels mener man, at Afgørelsen af, hvem der efter dette Forslag kan indanke, vil blive meget vanskelig, og dels — og navnlig — finder Flertallet ikke, at andre end den, fra hvem Barnet fjernes, bør kunne anke. En Fjernelsesbeslutning gaar ud paa, at under de givne Forhold er Barnet ikke under forsvarlige Forhold, og det er dette Spørgsmaal, en Anke vil angaa, men Flertallet kan ikke indrømme, at andre end den, fra hvem Barnet fjernes, har noget Krav paa at faa dette Spørgsmaal prøvet for højere Instans, jfr. ogsaa Bemærkningerne ad Kap. III., § 12. Det vil derimod altid staa en Person, som ønsker at tage et Barn til sig, frit for at begære Barnet hjemgivet til sig, og en saadan Afgørelse kan af den, der fremsætter Begæringen, indankes for Landsnævnet, jfr. Kap. VII., § 3, Stk. 4.

Til § 4.

Som omtalt i Bemærkninger til Kap. I., § 12, har det i Praksis voldt en Del Vanskelighed, at Værgeraadet, naar det fjernede et Barn fra dets Hjem, skulde tage udtrykkelig Bestemmelse om Forældremyndigheden om Barnet, jfr. Værgeraadslovens § 25, idet Forældrene følte det dobbelt haardt, naar denne Myndighed udtrykkelig blev taget fra dem. Udvalget anser det for absolut nødvendigt, at Børn, der er undergivet det sociale Udvalgs Forsorg, ogsaa er undergivet dettes Forældremyndighed, idet det tilkommer Udvalget at træffe alle Bestemmelser om Barnets personlige Forhold. Man mener imidlertid at kunne afbøde en Del af de Vanskeligheder, der har vist